

foretrukket, at man havde vendt Forholdet om, og vilde have paalagt Enhver, naar han bygger en ny Skorsten, at bygge den langt solidere, end det ofte nu er Tilfældet, men dette siger jeg, er en saadan Urimelighed, at praktiske Folk ikke vilde stemme derfor. Mere skal jeg ikke sige, da jeg ikke gjerne vil indblande mig i denne Sag, fordi jeg som bekendt er Tilsynsmand ved den almindelige Brandforsikkring, men hvorledes man end tager det her, vil selvfølgelig Brandforsikringen bygge paa sin Statistikk og søge derigjennem at ordne Kontingentforholdene.

Thorup: Hvad den ærede sidste Taler yttrede, falder sammen med den Utskuffelse, jeg gjorde gjældende ved Sagens 1ste Behandling. Jeg tror, det er en uheldig Praxis at komme ind paa at foreskrive de Enkelte, hvorledes den og den skal bygge. Det forekommer mig, at det maa blive Brandforsikringens Sag at fastsætte Præmierne, efter som vedkommende Bygning er brandsfarlig til. Dernæst skal jeg bemærke, at jeg sagde til min ærede Sidemand, at der var brændt Dampmeierier til Værd af 448,000 Kr., men det skal være 348,000 Kr., jeg synes ikke, at jeg vil lade dette staa uberigtiget. Grunden til, at hele Udvalget er gaaet med til 50 Allen i Stedet for de nuværende 20 Allen, er den, at det ikke ser blomstrende ud, naar man ser Beretningen fra Direktionen for den almindelige Brandforsikkring. Det ser ud til, at ligesom vi have faaet disse Dampforstene, navnlig ved Meierier eller den Slags Bygninger, ere de Afbrændtes Tal forholdsvis taget til. Man ser saaledes, at i 1879 var der kun ubetydelig Brandskade paa den Ristto, hvorunder de hører, hvorimod vi i de senere Aar ere komne op til det Værd, jeg her omtalte. Dette skal jeg imidlertid overlade til den ærede Ordfører, men jeg vil kun sige, at jeg nærer Frygt for, at Direktionen har Ret. Dernæst er der sagt, at det ikke er bevist, at disse Ildbrande hidrøre fra Dampforstene, men det er rigtignok af den Slags Ting, som det er meget vanskeligt at bevise. Det er vanskeligt at faae et fulgyldigt Bevis for, at Ilden er opkommen der og der fra, men jeg skal som sagt hverken udtale mig for eller imod dette Windringsforslag. Derimod mente Ministeren overfor mig, at de Indvendinger, der bleve gjorte overfor Forslaget til § 1 ved 1ste Behandling, ikke nu længer kunne gjøres gjældende efter Flertallets Forslag, idet Regjeringen jo havde foreslaaet, at hele Taget skulde bindes med galvaniseret Serntraad, hvorimod Flertallet af Udvalget

kun har foreslaaet, at det skulde bindes over Døren og et lille Stykke ved hver Side af Døren. Sa, det indrømmer jeg, men jeg er ikke bleven oplyst om, at den Slags Foranstaltninger have den fjerneste Betydning, og jeg er ogsaa overbevist om, at det praktisk vil vise sig, at det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) har fuldstændig Ret i, at man ikke maa tro, at man kan redde Kreaturerne, fordi man har et lille Stykke Serngitter over en Dør, det er som Regel ikke den Slags Ting, der kan redde Dyrene; thi er der en stærk Flamme ved Taget, der skrider ned, og naar man ikke kan slukke den, er det ikke let at faae Kreaturerne ud. Det var sørgeligt i 1886 at se, hvor mange Kreaturer der brændte, men jeg er overbevist om, at hvilke Forholdsregler man end havde haft over Dørene, vilde man som Regel aldrig have faaet bragt dem ud. Der er f. Ex. brændt 19,400 Svin, og hvem der har været ved en Ildbrand vil vistnok indrømme, at Svin er den Slags Dyr, som det er meget vanskeligt at faae ud. Det Samme er Tilfældet med Kalve, Grise, Gaar, Lam, Kalkuner, Høns, Gjæs, Vender, Hunde og Katte o. s. v. Jeg drager dette frem, fordi Foreningen til Dyrenes Bestyrelse vist har en væsentlig Andel i at Søvforlaget er kommen frem i den Stillelse, hvori det foreligger. Medlemmerne af denne Forening ere nemlig — jeg kunde næsten fristes til at sige — jaa enfoldige, at de tro, at naar Tagene blot blive bundne med Serntraad, saa ville disse Dyr kunne reddes. Disse Dyreskere — det er jeg for Resten selv — tænke ikke paa den Pine, at Dyr kunne komme til at lide ved at komme til at æde Serntraad. Et æret Medlem af Udvalget har oplyst, at han veed et Sted, hvor to Køer ere døde deraf, og der er maaske flere Steder, hvor det Samme har været Tilfældet. Man tænker ikke paa, at dette var en langt værre Pinsel, end at blive kvalt af Røgen, men forøvrigt holder jeg mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein-Holsteinborg), at det beror paa saa mange Forhold, om man faar reddet Kreaturerne ud af en brændende Bygning; det beror paa Døren og paa Vindforholdene samt paa, hvor Røgen kommer til at trænge ud o. s. v. Desværre har jeg i mit Liv været tilstede ved adskillige Ildbrande og set, at det ikke er let at redde Kreaturer. Jeg udtalte ved Sagens 1ste Behandling, og jeg tror, det er rigtigt, at det væsentligste Middel til at redde Kreaturer er at hæve et Par eller flere Udgangsdøre, og at Kreaturerne ere vænte til at komme ud af en hvilken som helst af disse